

вичка се показа и опули очи. Изтрополѣха ритлитѣ на тежка кола, заклатиха се гърбоветѣ на черни делиормански биволи. Подирѣ малко и тѣ и широкиятѣ бѣлѣ пѣть потѣнаха въ топлия повѣй на нивята. Зеха да се снишаватѣ почернѣлитѣ върхове на Балкана. Прибраха се нѣкжде горитѣ и планинитѣ. Налѣгаха на меката житена черга дърветата да спятѣ. Остана само тиха зелена мъгла надѣ полето. И насрѣдѣ полето наведената върба надѣ жабунясалата чешма и полянката, кжде-то горѣше буенѣ огнь. Край огня бѣха налѣгали капналитѣ отѣ дългѣ пѣть жѣтварки. Всичкитѣ спѣха като окжпани. Само две отѣ тѣх гледаха Керванджийката, поела пѣть по черното небе, слушаха мѣлвежа на класоветѣ и въ очитѣ имѣ се топѣше сладка мжка. Тѣ ѣ заржчваха, на будната звезда, когато въ потайна доба мине презѣ тѣхното село задѣ планината, дето е — Одаитѣ, да слѣзе низко надѣ пладнището. Тамѣ ношуватѣ чернокоситѣ коняри. Да попѣпли по ямурлуцитѣ имѣ и да каже: много здраве отѣ гурбетчийкитѣ!

До огня полуизлегнатѣ, наметналѣ гайтанлията абичка, пушеше стариятѣ драгоманинѣ дѣдо Гено. На колѣне предѣ него стоеше Вела, най-малката жѣтварка. Тя никога не бѣше ходила по чуждитѣ краища и каквато бѣше луда, не можеше нито да се нагледа,